

V jednu chvíli oba zavřem oči,
asi protože už není víc co říct.
Je to zklamání toho, kdo právě procit.
Tyhle dokonale šťastný konce.

Slunce zrovna přiválo jaro,
na rovných cestách křivý stíny.
A cizí masky ...a manekýny...a slova lásky...
Můj sladký život mezi světy,
mý slepý rány bez odvěty.
Nepochopitelná touha plout ...
Raději shořet, než vyhasnout!

Když má člověk svý usměvavý stavy
celej svět se baví s ním.
Zatímco chceš-li brečet,
musíš, člověče, sám ...
Mám strach, že mezi náma
hloubíš propast do neznáma,
že se někde ve mně snažíš nadechnout ...
Raději shořet, než vyhasnout!

Za oknem do dvora kouř cigarety,
malý útěk před tím co ještě přežívá.
Stačí slovo, proč dlouhý věty, když víš,
že se Bůh stejně nedívá.
A tak se kolem nás stahuje neúprosný čas.
A střepy loňských lét poskládám a chci zpět,
ale už nemůžu se hnout ...
Raději shořet, než vyhasnout!

Bojím se malých zaváhání
a všeho, co se očekává
V dlani se uložit k spánku a k ránu vstát.
Schovat se všemu a všem,
jen tak proplout se osudem...
Oslněn, být na chvíli sám sebou ...
Žít sladký život mezi světy,
dávat slepý rány bez odvěty
a mít nepochopitelnou touhu plout ...
Raději shořet, než vyhasnout!